

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2966/2568

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสาคร โจทก์ นาย ช. หรือ Z. โจทก์ร่วม นาย ห. หรือ L. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 163, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 340 ตริ, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.วิ.อ. มาตรา 212, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 5, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 13, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 18, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 41, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 58, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 81, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 163 วรรคสอง การขอแก้หรือเพิ่มเติมคำให้การของจำเลยต้องกระทำก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องระบุว่าเป็นคำร้องขออนุญาตฎีกา แต่เนื้อหาในคำร้องระบุ แลลงขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ตลอดข้อกล่าวหา และฎีกาของจำเลยที่ 1 มีเนื้อหาเหมือนกับในคำร้อง เมื่อการขอแก้คำให้การของจำเลยจะต้องกระทำก่อนที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา การที่จำเลยที่ 1 ขออนุญาตให้การเดิมที่ให้การปฏิเสธและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ตลอดข้อกล่าวหา เป็นการแก้ไขคำให้การซึ่งไม่อาจกระทำได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 จ้างับขู่เข็ญโจทก์ร่วมและผู้ตายให้ยอมขึ้นรถยนต์จากบ้านพักไปกับจำเลยทั้งสอง แล้วจำเลยที่ 2 สวมกุญแจมือที่ข้อมือของผู้ตาย ใช้เชือกมัดข้อมือของโจทก์ร่วม กับใช้เทปกาวปิดปากโจทก์ร่วมและผู้ตาย เป็นการใช้กำลังประทุษร้ายและขู่เข็ญในทันทีว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย แล้วยังเป็นข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนาร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่จะกระทำความผิดแล้ว จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน โดยจำเลยทั้งสองมุ่งประสงค์จะได้เงินจากโจทก์ร่วมและผู้ตาย การที่จำเลยทั้งสองบังคับให้โจทก์ร่วมและผู้ตายบอกรหัสโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมและผู้ตาย ซึ่งเป็นการกระทำเพื่อให้โจทก์ร่วมและผู้ตายยื่นให้ซึ่งทรัพย์สินนั้นคือเงินที่โอนจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วมและผู้ตายไปยังบัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งสอง แล้วจำเลยที่ 2 ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมและผู้ตายโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวออกจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วมและผู้ตายเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งสอง ถือได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันเอาไปซึ่งทรัพย์สินคือเงินของโจทก์ร่วมและผู้ตาย โดยทุจริต เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ หากใช้เป็นเพียงการที่จำเลยทั้งสองให้โจทก์ร่วมและผู้ตายยอมให้จำเลยทั้งสองได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินเท่านั้น เมื่อจำเลยทั้งสองรู้ถึงการกระทำของกันและกัน โดยต่างประสงค์เอากการกระทำของแต่ละคนเป็นการกระทำของตนด้วย จึงมีลักษณะเป็นตัวการกระทำความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยแบ่งหน้าที่กันทำ เมื่อความตายของผู้ตายและการที่โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส เกิดจากการที่จำเลยทั้งสองมีเจตนาร่วมกันฆ่าผู้ตายและจะฆ่าโจทก์ร่วม ย่อมเป็นผลธรรมดาจากการที่จำเลยทั้งสองร่วมกันชิงทรัพย์ของโจทก์ร่วมและผู้ตาย การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส และเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสี่ และวรรคห้า

ตามลำดับ หาใช่เป็นความผิดฐานกรรโชก ตามมาตรา 337 วรรคหนึ่ง ดังที่จำเลยที่ 1 ฎีกา ป.อ. มาตรา 340 ตรี เป็นเพียงบทกำหนดโทษไม่ใช่บทเพิ่มโทษ กรณีไม่อาจที่จะวางโทษหนักขึ้นกึ่งหนึ่งตามที่มาตรา 340 ตรี บัญญัติไว้ จึงนำมาตรา 340 ตรี มาปรับด้วยไม่ได้ จำเลยที่ 1 และที่ 2 คงมีความผิดตามมาตรา 339 วรรคสี่ และวรรคห้า เท่านั้น ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาสนิกายกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับกฎหมายให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธและนำสืบต่อสู้ในความผิดฐานชิงทรัพย์ ข่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดดังกล่าว จำเลยที่ 1 ก็อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดดังกล่าวเหมือนดังคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น การที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง โจทก์ตลอดข้อกล่าวหา น่าจะเป็นเพราะจำเลยที่ 1 จำนวนต่อพยานหลักฐานที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยไว้โดยละเอียดแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ยังมีเนื้อหาที่โต้เถียงว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นเพียงความผิดฐานกรรโชกตาม ป.อ. มาตรา 337 ฐานฆ่าผู้อื่นตามมาตรา 288 และฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในความผิดตามฟ้อง คำร้องขอถอนคำให้การเดิมของจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้ให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา อันจะเป็นเหตุบรรเทาโทษตาม ป.อ. มาตรา 78 ที่จะลดโทษให้แก่จำเลยที่ 1 แต่อย่างใด ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้ประหารชีวิต และฐานร่วมกันพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 500 บาท เมื่อลงโทษประหารชีวิตจำเลยทั้งสองในฐานร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนแล้วจึงไม่อาจนำโทษปรับในความผิดฐานอื่นมารวมได้อีก คงให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสองสถานเดียว โดยศาลอุทธรณ์ภาค 7 มิได้แก้ไข ดังนี้ แม้จะลงโทษประหารชีวิตก็ลงโทษปรับด้วยได้เพราะอาจยึดทรัพย์สินจำเลยมาชำระค่าปรับตาม ป.อ. มาตรา 29 วรรคแรกได้ แต่โจทก์ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกาจึงไม่อาจลงโทษปรับจำเลยได้เนื่องจากเป็นการเพิ่มเติมโทษซึ่งต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 5, 11, 12, 13, 18, 41, 58, 62, 81 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 83, 91, 288, 289, 310, 339, 340 ตรี, 371 ธิบของกลาง และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงิน 3,142,524 บาท แก่ผู้ตายและผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์และโจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพขอหาเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ขอหาเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ขอหาร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ขอหาร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ขอหาร่วมกันพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายซาง หรือ ZHANG ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วม

เป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น ข้อหาร่วมกันชิงทรัพย์ โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส และข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้โจทก์ร่วมไม่เป็นผู้เสียหายจึงไม่อนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 62 วรรคหนึ่ง, 81 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4), 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 310 วรรคแรก, 339 วรรคสี่ วรรคท้าย (ที่ถูก และวรรคห้า) ประกอบมาตรา 340 ตร., 371 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกคนละ 4 เดือน ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกคนละ 4 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับคนละ 1,000 บาท ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้ตาย ฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย และฐานร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสอง ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังโจทก์ร่วม ฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมรับอันตรายสาหัส และฐานร่วมกันพยายามฆ่าโจทก์ร่วมโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่โจทก์บรรยายฟ้องฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังโจทก์ร่วมรวมมาในข้อเดียวกับฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้ตาย และฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมรับอันตรายสาหัสรวมมาในข้อเดียวกับฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย จึงให้ลงโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าโจทก์ร่วมโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้จำคุกคนละตลอดชีวิต ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกันพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุกคนละ 2 เดือน ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุกคนละ 2 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร

คงปรับคนละ 500 บาท เมื่อลงโทษประหารชีวิตจำเลยทั้งสองในฐานะร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว จึงไม่อาจนำโทษจำคุกและโทษปรับในความผิดฐานอื่นมารวมได้อีก คงให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสองสถานเดียว รัชของกลาง ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินที่ยังไม่ได้คืนจำนวน 825,661 บาท และจำนวน 2,316,863 บาท แก่ทายาทผู้ตายและโจทก์ร่วม ตามลำดับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น ฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้ตาย (ที่ถูก ผู้อื่น) โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสอง และเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสอง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือไม่มีเหตุสมควร จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองแล้ว คู่ความไม่อุทธรณ์ ความผิดทั้งห้าฐานดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คู่ความไม่ฎีกา ความผิดฐานดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า จำเลยที่ 1 จะขอแก้ไขคำให้การในชั้นฎีกาได้หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 163 วรรคสอง บัญญัติว่า "เมื่อมีเหตุอันควรจำเลยอาจยื่นคำร้องขอแก้ไขหรือเพิ่มเติมคำให้การของเขา ก่อนศาลพิพากษา ถ้าศาลเห็นสมควรอนุญาต ก็ให้ส่งสำเนาแก้ไขโจทก์" แสดงว่า การขอแก้ไขหรือเพิ่มเติมคำให้การของจำเลยต้องกระทำก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องระบุว่า เป็นคำร้องขออนุญาตฎีกา แต่เนื้อหาในคำร้องย่อหน้าที่ 2 ระบุว่า จำเลยที่ 1 แกล้งขอลอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ตลอดข้อกล่าวหา และฎีกาของจำเลยที่ 1 ในหน้าที่ 18 ย่อหน้าที่ 2 มีเนื้อหาเหมือนกับย่อหน้าที่ 2 ในคำร้องของจำเลยที่ 1 เมื่อการขอแก้ไขคำให้การของจำเลยจะต้องกระทำก่อนที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา การที่จำเลยที่ 1 ขอลอนคำให้การเดิมที่ให้การปฏิเสธและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ตลอดข้อกล่าวหา เป็นการแก้ไขคำให้การซึ่งไม่อาจกระทำได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม แม้คำร้องของจำเลยที่ 1 และฎีกาของจำเลยที่ 1 หน้าที่ 18 ย่อหน้าที่ 2 ขอลอนคำให้การเดิมที่ให้การปฏิเสธและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ตลอดข้อกล่าวหา แต่เนื้อหาฎีกาของจำเลยที่ 1 ตั้งแต่หน้า 8 ถึงหน้า 18 ตอนต้น ยังโต้เถียงว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นเพียงความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 ฐานฆ่าผู้อื่นตามมาตรา 288 และฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 เท่านั้น ไม่เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ตามมาตรา 339 ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามมาตรา 289 (4) และฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามมาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 ดังคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 7 ซึ่งไม่ใช่เป็นคำรับสารภาพตามฟ้อง

ตามคำร้องของจำเลยที่ 1 แต่ถือได้ว่า จำเลยที่ 1 ยอมรับข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายโจทก์ร่วมและผู้ตายแล้วจำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมและผู้ตายโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมและผู้ตายเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งสอง หลังจากนั้น จำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย และยิงโจทก์ร่วมเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการที่สองว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ และฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์และโจทก์ร่วมมีประจักษ์พยานคือโจทก์ร่วมเพียงปากเดียว แต่โจทก์ร่วมเบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นลำดับขั้นตอนเชื่อมโยงกันสมเหตุผล แล้วยังสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวน ที่พนักงานสอบสวนสอบปากคำโจทก์ร่วมไว้ในวันเกิดเหตุ ซึ่งเป็นเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ แม้จะแตกต่างกันบ้างก็เป็นเพียงพลความ ไม่ทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมมีน้ำหนักลดน้อยลงไปหรือไม่น่าเชื่อถือ ประกอบกับไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อน ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะแก้งับเบิกความปรักปรำจำเลยทั้งสองให้ต้องรับโทษหนักเช่นนี้ เชื่อว่า โจทก์ร่วมเบิกความไปตามความเป็นจริงที่ได้รู้เห็นมาโดยปราศจากมูลเหตุจูงใจ และโจทก์ยังมีพนักงานสอบสวน เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อพยานได้รับแจ้งเหตุ จึงออกไปตรวจสถานที่เกิดเหตุพบศพผู้ตายใกล้กันพบเชือก และเทปขาวสีเทาที่มีสภาพผ่านการใช้งานมาแล้ว ปลอกกระสุนปืน 8 ปลอก ตกอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ จึงยึดไว้เป็นของกลาง ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสองพร้อมยึดกระเป๋าสีดำที่มีหนังสือเดินทาง สมุดบัญชีเงินฝากและเอกสารอื่นของโจทก์ร่วมและผู้ตายอยู่ภายในกระเป๋ามาได้จากจำเลยทั้งสอง และยึดอาวุธปืนพกกึ่งอัตโนมัติเป็นของกลางด้วย พนักงานสอบสวนส่งอาวุธปืน ปลอกกระสุนปืน และลูกกระสุนปืนของกลางไปตรวจพิสูจน์ ผลการตรวจพิสูจน์เชื่อได้ว่า ปลอกกระสุนปืนและลูกกระสุนปืนของกลางใช้ยิงมาจากอาวุธปืนของกลาง ซึ่งทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ส่วนจำเลยที่ 1 อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุผู้ตายไปเช่ารถยนต์ แล้วสั่งให้จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ที่เช่าพาจำเลยที่ 2 ไปรับโจทก์ร่วมและผู้ตายที่บ้านเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุ เนื่องจากผู้ตายต้องการคุยกับนายเกา เรื่องบัตรเอทีเอ็ม ครั้นไปถึงสถานที่เกิดเหตุแล้ว ผู้ตาย โจทก์ร่วม และจำเลยทั้งสองลงจากรถยนต์ไปสูบบุหรี่ จำเลยที่ 1 เห็นผู้ตายใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่พูดคุยสอบถามนายเกาว่าจะเดินทางมาถึงกี่โมง โจทก์ร่วมพูดกับผู้ตายว่าโจทก์ร่วมต้องการเงินจากผู้ตายเพิ่ม ซึ่งเป็นเงินที่ผู้ตายได้จากการขายบัตรเอทีเอ็ม แล้วโจทก์ร่วมและผู้ตายทะเลาะโต้เถียงกัน ผู้ตายเดินไปหยุดปัสสาวะริมถนน โจทก์ร่วมไปหยิบอาวุธปืนในรถเช่าออกมายิงผู้ตายหลายนัด จำเลยที่ 2 ซึ่งขณะนั้นนั่งอยู่ภายในรถยนต์ได้ยินเสียงปืนจึงลงมา จำเลยที่ 1 เข้าไปแย่งอาวุธปืนจากโจทก์ร่วมทำให้กระสุนปืนนัด 1 นัด ไม่แน่ใจว่ากระสุนปืนถูกโจทก์ร่วมหรือไม่ เมื่อจำเลยที่ 1 แย่งอาวุธปืนจากโจทก์ร่วมได้ โจทก์ร่วมก็กระโดดหลบในพงหญ้าข้างทาง ต่อมาเมื่อรถยนต์แล่นเข้าไปยังสถานที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 เข้าใจว่าเป็นนายเกา จำเลยทั้งสองจึงขึ้นรถยนต์ที่เช่าเดินทางออกจากสถานที่เกิดเหตุไปเก็บข้าวของที่บ้านเช่าย่านถนนพระราม 2 แล้วเดินทางต่อไปบ้านเช่าที่จังหวัดชลบุรีซึ่งผู้ตายเข้าไว้ให้จำเลยทั้งสองพักอาศัย แต่จำเลยที่ 1 ให้การต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่

15 เมษายน 2564 ซึ่งเป็นเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ผ่านล่ามที่พนักงานสอบสวนจัดหามาให้และสาบานตนแล้ว ต่อหน้าทนายความที่พนักงานสอบสวนจัดหามาให้ว่า ผู้ตายสั่งให้จำเลยทั้งสองขับรถยนต์ไปรับโจทก์ร่วมและผู้ตาย เมื่อเดินทางไปถึงสถานที่เกิดเหตุ โจทก์ร่วมและผู้ตายโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ก่อน แล้วโอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 จำนวน 3 ครั้ง แล้วนั่งคุยกันภายในรถยนต์ที่จอดอยู่ หลังจากนั้นจำเลยทั้งสองเดินทางกลับ ส่วนจำเลยที่ 2 อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 แจ้งแก่จำเลยที่ 2 ว่า ผู้ตายให้ไปรับผู้ตายที่บ้านเพื่อเดินทางไปพูดคุยกับนายเกา เรื่องบัตรเอทีเอ็ม จำเลยที่ 2 จึงนั่งรถยนต์ไปกับจำเลยที่ 1 เมื่อโจทก์ร่วมและผู้ตายขึ้นรถยนต์แล้ว จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ไปยังสถานที่เกิดเหตุโดยไม่มีผู้ใดบอกทางระหว่างทางผู้ตายบอกจำเลยที่ 2 ว่า ผู้ตายโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งสองแล้วให้ไปถอนเงินสดมาให้ผู้ตาย แล้วยังบอกว่าภายในกระเป๋าของผู้ตายมีเอกสารที่เตรียมไว้ให้จำเลยทั้งสองไปเข้าบ้านที่จังหวัดชลบุรี เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ไปถึงสถานที่เกิดเหตุแล้ว โจทก์ร่วม ผู้ตาย และจำเลยทั้งสองลงจากรถยนต์ไปพูดคุยและสูบบุหรี่ ครั้นเวลาประมาณ 1 นาฬิกา ขณะที่จำเลยที่ 2 นั่งอยู่ภายในรถยนต์ จำเลยที่ 2 ได้ยินเสียงอาวุธปืนดังขึ้น หลังจากนั้น จำเลยที่ 1 ขึ้นรถยนต์และบอกให้รีบกลับ แล้วจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ออกไปจากสถานที่เกิดเหตุ จำเลยทั้งสองกลับไปเก็บข้าวของแล้วจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์พาจำเลยที่ 2 ไปที่บ้านพักที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี แต่จำเลยที่ 2 ให้การต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2564 ซึ่งเป็นเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ผ่านล่ามที่พนักงานสอบสวนจัดหามาให้และสาบานตนแล้ว ต่อหน้าทนายความที่พนักงานสอบสวนจัดหามาให้ว่า ผู้ตายสั่งให้จำเลยทั้งสองขับรถยนต์ไปรับโจทก์ร่วมและผู้ตาย ก่อนเดินทางไปถึงสถานที่เกิดเหตุ โจทก์ร่วมโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่เข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 รวม 2 ครั้ง โจทก์ร่วมและผู้ตายโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่เข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 ด้วย เสร็จแล้วจำเลยที่ 2 นั่งเล่นเกมในโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่อยู่ภายในรถยนต์ ส่วนโจทก์ร่วม ผู้ตาย และจำเลยที่ 1 ลงจากรถยนต์ ต่อมาจำเลยทั้งสองเดินทางกลับไปด้วยกัน และผู้ตายโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ก่อน แล้วโอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 จำนวน 3 ครั้ง เมื่อโอนเงินเสร็จประมาณครึ่งชั่วโมง ก็เดินทางถึงสถานที่เกิดเหตุ แล้วโจทก์ร่วม ผู้ตาย และจำเลยทั้งสองนั่งคุยกันภายในรถยนต์ที่จอดอยู่ หลังจากนั้น จำเลยทั้งสองเดินทางกลับกันเพียงสองคน คำเบิกความดังกล่าวของจำเลยทั้งสองขัดแย้งกับคำให้การชั้นสอบสวนในข้อที่เป็นสาระสำคัญโดยปราศจากเหตุผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเลยทั้งสองไม่เคยให้การชั้นสอบสวนถึงเหตุการณ์ที่อ้างว่าโจทก์ร่วมไปหยิบอาวุธปืนของจำเลยที่ 1 ยิงผู้ตายแต่อย่างใด จำเลยที่ 1 เพิ่งกล่าวอ้างในชั้นอ้างตนเองเป็นพยานเป็นครั้งแรก อีกทั้งจำเลยที่ 1 ไม่เคยให้การชั้นสอบสวนและเบิกความกล่าวอ้างว่า จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายเพราะจำเลยที่ 1 ขอเงินจากผู้ตายไปรักษาบุตรที่ป่วยหนัก ผู้ตายบอกว่า "ลูกชายแก่ตายก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเขา" ทำให้จำเลยที่ 1 เกิดโทสะใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย กระสุนปืนพลัดไปถูกโจทก์ร่วม จำเลยที่ 1 เพิ่งกล่าวอ้างข้อเท็จจริงดังกล่าวในอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 เป็นครั้งแรก ส่วนจำเลยที่ 2 ไม่เคยให้การชั้นสอบสวนและเบิกความกล่าวอ้างว่า โจทก์ร่วมหยิบอาวุธปืนไปยิงผู้ตายแล้วจำเลยที่ 1 เข้าไปแย่งอาวุธปืนจากโจทก์ร่วม จำเลยที่ 2 เพิ่งกล่าวอ้างข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นครั้งแรกในฎีกาของจำเลยที่ 2 ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 2 จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 7 ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา

15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ประกอบกับในชั้นพิจารณาจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควรตามฟ้อง ซึ่งระบุวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุเช่นเดียวกับวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในความผิดฐานอื่น และเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องในชั้นฎีกาขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง โดยจำเลยที่ 1 มิได้ฎีกาโต้แย้งคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 7 ในความผิดฐานนี้ และจำเลยที่ 2 ฎีกาขอให้ยกฟ้องในความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส และเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน โดยมีได้ฎีกาขอให้ยกฟ้องในความผิดฐานนี้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ฎีกาของจำเลยที่ 1 ยังยอมรับว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายและโจทก์ร่วมอีกด้วย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้คำเบิกความของโจทก์ร่วมมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมที่นำสืบมารับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้อาวุธปืนและจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้อาวุธมีดจี้บังคับขู่เข็ญโจทก์ร่วมและผู้ตายให้ยอมขึ้นรถยนต์จากบ้านของโจทก์ร่วมและผู้ตายไปกับจำเลยทั้งสอง แล้วจำเลยที่ 2 สวมกุญแจมือที่ข้อมือของผู้ตาย ใช้เชือกมัดข้อมือของโจทก์ร่วม กับใช้เทปกาวปิดปากโจทก์ร่วมและผู้ตาย จำเลยทั้งสองร่วมกันบังคับให้โจทก์ร่วมและผู้ตายบอกรหัสไอโฟนแล้วใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ตายโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ตายออกจากบัญชีเงินฝากของผู้ตาย และใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมออกจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วม หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมและผู้ตาย แล้วจำเลยทั้งสองหลบหนีไปด้วยกัน พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสองไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 จี้บังคับขู่เข็ญโจทก์ร่วมและผู้ตายให้ยอมขึ้นรถยนต์จากบ้านพักของโจทก์ร่วมและผู้ตายไปกับจำเลยทั้งสอง แล้วจำเลยที่ 2 สวมกุญแจมือที่ข้อมือของผู้ตาย ใช้เชือกมัดข้อมือของโจทก์ร่วม กับใช้เทปกาวปิดปากโจทก์ร่วมและผู้ตาย เป็นการใช้กำลังประทุษร้ายและขู่เข็ญในทันทีว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย แล้วยังเป็นข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนาร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่จะกระทำความผิดแล้ว จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน โดยจำเลยทั้งสองมุ่งประสงค์จะได้เงินจากโจทก์ร่วมและผู้ตาย การที่จำเลยทั้งสองบังคับให้โจทก์ร่วมและผู้ตายบอกรหัสไอโฟนผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมและผู้ตาย ซึ่งเป็นการกระทำเพื่อให้โจทก์ร่วมและผู้ตายยื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้นคือเงินที่โอนจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วมและผู้ตายไปยังบัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งสอง แล้วจำเลยที่ 2 ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมและผู้ตายโอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวออกจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วมและผู้ตายเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งสอง ถือได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันเอาไปซึ่งทรัพย์คือเงินของโจทก์ร่วมและผู้ตาย โดยทุจริต เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ หากเป็นเพียงการที่จำเลยทั้งสองให้โจทก์ร่วมและผู้ตายยอมให้จำเลยทั้งสองได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินเท่านั้น เมื่อจำเลยทั้งสองรู้ถึงการกระทำของกันและกัน โดยต่างประสงค์ถือเอาการกระทำของแต่ละคนเป็นการกระทำของตนด้วย จึงมีลักษณะเป็นตัวการกระทำความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์โดยแบ่งหน้าที่กันทำ ส่วนที่

จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงไปที่ขาซ้ายของโจทก์ร่วมซึ่งไม่ใช่วัยวะสำคัญไม่อาจทำให้โจทก์ร่วมถึงแก่ความตายได้นั้น เห็นว่า จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงไปในทิศทางที่ผู้ตายและโจทก์ร่วมเดินอยู่ซึ่งมีแสงสว่างไม่มากนัก โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 จ้องเล็งยิงตรงไปยังขาของโจทก์ร่วมเท่านั้นเหมือนดังที่จำเลยที่ 1 ฎีกา จำเลยที่ 1 จึงย่อมเล็งเห็นผลได้ว่า กระสุนปืนที่จำเลยที่ 1 ยิงออกไปอาจถูกอวัยวะสำคัญของโจทก์ร่วม การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาฆ่าโจทก์ร่วม เมื่อกระสุนปืนถูกที่หัวเข้าขาข้างซ้ายของโจทก์ร่วม จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น หากใช้เป็นเพียงความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสดังที่จำเลยที่ 1 ฎีกาแต่อย่างใดไม่ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ 1 วัน รถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 เข้ามาแล่นผ่านสามแยกวัดสุทธิวาตวรารามเมื่อเวลา 22.43 นาฬิกา มุ่งหน้าทิศทางที่จะเข้าไปยังสถานที่เกิดเหตุ แล้วแล่นกลับออกมาผ่านสามแยกวัดสุทธิวาตวรารามเมื่อเวลา 23.01 นาฬิกา และจำเลยที่ 2 อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ไปยังสถานที่เกิดเหตุโดยไม่มีใครบอกทาง และหลังจากจำเลยทั้งสองโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วมและผู้ตายผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของโจทก์ร่วมและผู้ตายแล้ว จำเลยที่ 1 ก็ใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมและผู้ตาย โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 เพิ่งโกรธเคืองหรือไม่พอใจโจทก์ร่วมและผู้ตายโดยปัจจุบันทันด่วน จึงเชื่อได้ว่า จำเลยที่ 1 มีเวลาคิดไตร่ตรองทบทวนแล้วตกลงใจวางแผนมาตั้งแต่แรกด้วยการเดินทางไปดูลาดเลาของสถานที่เกิดเหตุล่วงหน้าแล้วตกลงใจวางแผนจะใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมและผู้ตาย จึงเป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และเมื่อจำเลยที่ 2 รู้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนจ้องเล็งบังคับให้โจทก์ร่วมและผู้ตายขึ้นรถยนต์ไปเพื่อจำเลยทั้งสองจะร่วมกันชิงทรัพย์ของโจทก์ร่วมและผู้ตาย จำเลยที่ 2 ย่อมเล็งเห็นได้ว่า จำเลยที่ 1 อาจจะใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมและผู้ตาย แล้วยังถือได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 คิดไตร่ตรองทบทวนแล้วตกลงใจวางแผนที่จะใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมและผู้ตายมาตั้งแต่แรกด้วย เป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนเช่นเดียวกัน แม้จำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมและผู้ตาย แต่จำเลยที่ 2 อยู่ในสถานที่เกิดเหตุใกล้ชิดกับจำเลยที่ 1 พร้อมทั้งจะช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ได้ทันที แล้วหลังเกิดเหตุ จำเลยที่ 2 หลบหนีไปพร้อมกับจำเลยที่ 1 ถือได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เมื่อความตายของผู้ตายและการที่โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส เกิดจากการที่จำเลยทั้งสองมีเจตนาร่วมกันฆ่าผู้ตายและจะฆ่าโจทก์ร่วม ย่อมเป็นผลธรรมดาจากการที่จำเลยทั้งสองร่วมกันชิงทรัพย์ของโจทก์ร่วมและผู้ตาย การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส และเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสี่ และวรรคห้า ตามลำดับ หากใช้เป็นความผิดฐานกรรโชก ตามมาตรา 337 วรรคหนึ่ง ดังที่จำเลยที่ 1 ฎีกาแต่อย่างใดไม่ แต่ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคห้า ประกอบมาตรา 340 ตรี นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 ตรี เป็นเพียงบทกำหนดโทษไม่ใช่บทเพิ่มโทษ กรณีไม่อาจที่จะวางโทษหนักขึ้นกึ่งหนึ่งตามที่มาตรา 340 ตรี บัญญัติไว้ จึงนำมาตรา 340 ตรี มาปรับด้วยไม่ได้ จำเลยที่ 1 และที่ 2 คงมีความผิดตามมาตรา 339 วรรคสี่ และวรรคห้า เท่านั้น ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับกฎหมายให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ส่วน

ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) และมาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 และฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการสุดท้ายว่ามีเหตุสมควรลงโทษจำเลยที่ 1 สถานเบากว่าโทษตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธและนำสืบต่อสู้ในความผิดฐานชิงทรัพย์ ข่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดดังกล่าว จำเลยที่ 1 ก็อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดดังกล่าวเหมือนดังคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น การที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ตลอดข้อกล่าวหา น่าจะเป็นเพราะจำเลยที่ 1 จำนนต่อพยานหลักฐานที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยไว้โดยละเอียดแล้ว อย่างไรก็ตาม ฎีกาของจำเลยที่ 1 ยังมีเนื้อหาที่โต้เถียงว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นเพียงความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 ฐานฆ่าผู้อื่นตามมาตรา 288 และฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 เท่านั้น ไม่เป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ตามมาตรา 339 ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามมาตรา 289 (4) และฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามมาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 ซึ่งไม่ใช่จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในความผิดดังกล่าวตามฟ้อง ศาลฎีกาจึงต้องวินิจฉัยทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตามฎีกาดังกล่าวของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดดังกล่าวหรือไม่ ดังนั้น คำร้องขอถอนคำให้การเดิมของจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้ให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา อันจะเป็นเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ที่จะลดโทษให้แก่จำเลยที่ 1 แต่อย่างใด ไม่อาจลดโทษให้แก่จำเลยที่ 1 ได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้ประหารชีวิต และฐานร่วมกันพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 500 บาท เมื่อลงโทษประหารชีวิตจำเลยทั้งสองในฐานร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน แล้วจึงไม่อาจนำโทษปรับในความผิดฐานอื่นมารวมได้อีก คงให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสองสถานเดียว โดยศาลอุทธรณ์ภาค 7 มิได้แก้ไข ดังนี้ แม้จะลงโทษประหารชีวิตก็ลงโทษปรับด้วยได้เพราะอาจยึดทรัพย์สินจำเลยมาชำระค่าปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 บรรคแรกได้ การที่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้ลงโทษปรับย่อมเป็นการไม่ชอบ แต่อย่างไรก็ตาม โจทก์ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกาจึงไม่อาจลงโทษปรับจำเลยได้เนื่องจากเป็นการเพิ่มเติมโทษซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับบทลงโทษตาม มาตรา 340 ตรี ด้วย โทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

กิตติพงษ์ ศิริโรจน์ · กิรติ วรพุทธพงศ์ · กษิดิศ มงคลศิริภัทรา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2966/2568>